

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր Վաթսունինը

Մարգարեական թելերի արձակում. «Ամրոց» խորհրդանշանի իմաստի ըմբռնումը Դանիելում

Jeff Pippenger

2024-03-31

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասներորդ համարը «ամրոց» բառով միավորում է ներքին և արտաքին պատգամը: Այն կապը, որ այն հաստատում է Եսայիայի վաթսունհինգ տարվա մարգարեության հետ, արտաքին մարգարեության «ամրոցը» նույնացնում է Ռուսաստանի հետ, ինչպես նաև նույն պատմության ընթացքում ներքին «ամրոցը»՝ տաճարը, որ Քրիստոսը կանգնեցնում է: Արտաքին ամրոցը, որը գտնվում է երեսունմեկերորդ համարում և նույնացվում է որպես «գործության սրբարան», ներկայացնում է երկրային թագավոր կամ թագավորություն: Ներքին ամրոցը, կամ ներքին գործության սրբարանը, այն տաճարն է, որը Ուխտի Պատգամաբերը կանգնեցնում է քառասունվեց տարում:

Այդ տաճարի (միջնաբերդի) Սրբության Սրբոցում Աստված նստած է երկնային տեղերում:

Դանիելի գրքում երկու եբրայերեն բառեր էլ թարգմանվում են որպես «սրբարան»: Մեկը «miqdash» է, իսկ մյուսը՝ «qodesh»: «Miqdash»-ը կարող է նշանակել հեթանոսական սրբարան, կամ Աստծո սրբարան, կամ նույնիսկ բերդ: «Qodesh»-ը, սակայն, Աստվածաշնչում գործածվում է միայն Աստծո սրբարանը ներկայացնելու համար: Դանիել 11-րդ գլխի երեսունմեկերորդ խոսքում հիշված ուժի (ամրոցի) «սրբարանը» (miqdash) թարգմանված է որպես «ուժի սրբարան», և այնտեղ «սրբարան» թարգմանված եբրայերեն բառը «miqdash» է, որը ներկայացնում է Հռոմ քաղաքը՝ հեթանոսական և պապական Հռոմի պատմության մեջ հռոմեական գործության խորհրդանիշը: Դանիելը այս երկու եբրայերեն բառերը գործածել է չափազանց զգուշությամբ: Այն համարներում, որոնք աղվենտիզմի կենտրոնական սյունն են, մենք գտնում ենք «սրբարան» բառը:

Ապա ես լսեցի, որ մի սուրբ խոսում էր, և մեկ այլ սուրբ ասաց այն որոշակի սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի տեսիլքը մշտական զոհաբերության և ամայացման հանցանքի մասին, որպեսզի և՛ սրբարանը, և՛ գործը տրորվեն ոտքի տակ»: Եվ նա ասաց ինձ. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր. ապա սրբարանը պիտի մաքրվի»: Դանիել 8:13, 14.

«Սրբարանը» թարգմանված եբրայերեն բառը երկու համարներում էլ «qodesh» է և գործածվում է միայն Աստծո սրբարանը ներկայացնելու համար: Տասնմեկերորդ համարում, որը նույնականացնում է հեթանոսական Հռոմը, և մասնավորապես՝ Հռոմ քաղաքի Պանթեոն տաճարը, հանդիպում ենք «սրբարան» բառին, սակայն այդ համարում այն եբրայերեն «miqdash» բառն է:

Այո՛, նա մեծամտացավ մինչև անգամ զորքի Իշխանը, և նրա կողմից մշտական գոհաբերությունը վերացվեց, և նրա սրբարանի տեղը վայր գցվեց: Դանիել 8:11:

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի երեսունմեկերորդ խոսքի «ուժի սրբարանը» երբայերեն «միքդաշ» բառն է, և այն հայտնվում է կապակցությամբ այն երբայերեն բառի հետ, որը տասնմեկերորդ գլխի յոթերորդ և տասներորդ խոսքերում թարգմանված է որպես «ամրոց»: Յոթերորդ խոսքում հարավի թագավորը գնաց ուղիղ Հոռոմ քաղաքը և հյուսիսի թագավորին գերի վերցրեց, որովհետև նա մտավ նրա ամրոցը, բայց տասներորդ խոսքում հյուսիսի թագավորը միայն բարձրանում է «մինչև» «ամրոցը», որովհետև նա կանգ առավ իր թագավորության և Եգիպտոսի սահմանագծին: Հենց Ռաֆիայի սահմանագծի մասին էլ հաջորդ խոսքն էր խոսելու: Երեսունմեկերորդ խոսքի «ուժի սրբարանը» «ամրոցի» «միքդաշն» է:

Ռաֆիայում սահմանագծի ճակատամարտը նախապատկերում է Ուկրաինայում սահմանագծի ճակատամարտը: Այդ մարզաբեական պատմությունը ճանաչվում է այն ըմբռնմամբ, որ «գլուխը» թագավորությունն է կամ թագավորը. այն նրա զորության ամրոցն է, սակայն մարզաբեությունն անդրադառնում է թե՛ ներքին, թե՛ արտաքին ճշմարտությանը: Արտաքին գծի համար «զորության սրբարանը» ներկայացված է «miqdash» սրբարանով, իսկ ներքին գծի համար զորության սրբարանը ներկայացված է «qodesh» սրբարանով:

1844-ից մինչև 1863-ը ներկայացնում է մարզաբեական պատմության մի գիծ, որը պատկերում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը: Հյուսիսային թագավորության դեմ ցրման երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարին ավարտվեց 1798-ին, իսկ հարավային թագավորության դեմ նույն երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա գիծը ավարտվեց 1844-ին: Այդ երկու գծերը ներկայացնում են մարդկության ստորին բնույթը և մարդկության բարձր բնույթը: Ստորին բնույթը, որ ներկայացված է հյուսիսային թագավորությամբ, մարմինն է, իսկ բարձր բնույթը՝ գլուխը: Գլուխը թագավորության մայրաքաղաքն է, և այն թագավորն է: Այս պատկերավորման համար Քրիստոսը ընտրեց Հուդան՝ հարավային թագավորությունը, այնտեղ դնելու Իր անունը, իսկ մայրաքաղաք քաղաքը Երուսաղեմն է: Երուսաղեմն այն վայրն է, որտեղ գտնվում է զորության ճշմարիտ սրբարանը, և այդ սրբարանում կա գահասարահ թագավորի համար, որը գլուխն է:

Ղևտականք քսանվեցի «յոթ ժամանակները» 1856 թվականին եղան վերջին կնիքող ճշմարտությունը, որը նախատեսված էր զորացնելու մի դրոշ՝ զործն ավարտին հասցնելու համար: 1844-ից մինչև 1863 թվականը Քրիստոսը մտադիր էր Իր Աստվածությունը միացնել մարդկությանը հավիտենության համար, սակայն մարդկությունը ապստամբեց:

Այն ժամանակ Նա ի վիճակի չէր կերպարանափոխելու մարդու ստորին բնությունը, որովհետև դա տեղի է ունենում Նրա երկրորդ գալստյան ժամանակ: Այնժամ Նա մարդու վերին բնությունը կկերպարանափոխի Իր պատկերի համաձայն՝ մարդկության գլուխը միացնելով Աստվածության գլխին: Գլուխը թագավորության մայրաքաղաքն էր:

Գլուխը թագավորն էր, և երբ Քրիստոսն իրականացնում է այն կերպարանափոխությունը, որով Աստվածությունը միավորվում է մարդկության հետ, Նա միացնում է թե՛ մարդկության և թե՛ Աստվածության գլուխը Երուսաղեմի սրբաբանում՝ Ամենասուրբ Տեղում, որտեղ Քրիստոս նստած է Իր Հոր հետ:

Հաղթողին պիտի շնորհեմ նստել ինձ հետ իմ գահի վրա, ինչպես և ես հաղթեցի և նստեցի իմ Հոր հետ նրա գահի վրա: Ով ականջ ունի, թող լսի, թե ինչ է Հոգին ասում եկեղեցիներին: Հայտնություն 3:21, 22.

Քրիստոսը խոստանում է, որ նրանք (Լաոդիկեցիները), ովքեր կհաղթեն, ինչպես Ինքն հաղթեց (և կդառնան Փիլադելփիացիներ), Նրա հետ կնստեցվեն երկնային տեղերում:

Որը նա գործադրեց Քրիստոսի մեջ, երբ հարություն տվեց Նրան մեռելներից և նստեցրեց Իր աջ կողմում՝ երկնային վայրերում, ... և մեզ էլ Նրա հետ հարություն տվեց ու նստեցրեց երկնային վայրերում՝ Քրիստոս Հիսուսով: Եփեսացիներ 1:20, 2:6.

Եզեկիելի երկու փայտերի միացումը (մարդկությունը՝ Աստվածության հետ) իրականացվում է Աստծո գործության սրբաբանում (qodesh), հենց այն ժամանակ, երբ գործության ամրոցը (moqdash) նույնացվում է որպես այն մարգարեական բանալին, որը կապում է մարգարեության թե՛ ներքին, թե՛ արտաքին գծերը, որոնք Գաբրիելը եկել էր Դանիելին հասկացնել տալու այն բանի վերաբերյալ, թե ինչ էր պատահելու Աստծո ժողովրդի հետ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակի ընթացքում: Քրիստոսը ցանկանում էր այս գործն իրականացնել միլլերիտական պատմության մեջ, սակայն այդ գործը խափանվեց 1863 թվականի ապստամբությամբ, բայց 1844-ից մինչև 1863 թվականների պատմությունը դեռևս մնում է որպես մի գիծ, որը պատկերում է այդ փորձված գործը:

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասներորդ համարը պարունակում է տասնմեկից տասնհինգ համարների ներքին և արտաքին պատգամը հասկանալու բանալին, որոնք մտան մեր մարգարեական պատմության մեջ 2014 թվականին: Տասներորդ համարը մատնանշում է 1989 թվականը, որը հարյուր քառասունչորս հազարի բարեփոխման շարժման մեջ վախճանի ժամանակն է, սակայն այն նաև պարունակում է այն բանալին, որը հնարավորություն է տալիս 2014 թվականը ճանաչել որպես կնքման պատմության մեջ մի ուղենիշ:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին Ուիստի Սուրհանդակը հանկարծ եկավ այն տաճարը, որ Ինքն էր կանգնեցրել: Այդ նշաձողը նախապատկերում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը, երբ երրորդ հրեշտակը դարձյալ եկավ, և յոթերորդ փողը կրկին սկսեց հնչել: Այնուհետև 1840-ից 1844 թվականների պատմությունը նույնպես պիտի կրկնվեր, որովհետև 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին իջած հրեշտակը ոչ պակաս անձնավորություն էր, քան Հիսուս Քրիստոսը, և Նրա գործն էր երկիրը լուսավորել Իր փառքով:

1840-ից մինչև 1844 թվականները նաև ներկայացնում են 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից մինչև շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը, ինչպես որ 1844-ից մինչև 1863

թվականները ներկայացնում են 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից մինչև շուտով եկող կիրակնօրյա օրերը: Քույր Ուայթը 1844 թվականի պատմությունը համադրում է խաչի պատմության հետ, իսկ խաչը ներկայացնում է երեքուկես տարվա տևողությամբ երկու պատմությունների բաժանում, որոնք երկուսն էլ համընկնում են միմյանց հետ: Խաչը հաստատում է, որ նախորդող պատմությունը, որը սկսվում է 1840 թվականին և ավարտվում 1844 թվականին, և հաջորդող պատմությունը մինչև 1863 թվականը, երկու գուգահեռ պատմություններ են, որոնք երկուսն էլ ներկայացնում են կնքման ժամանակաշրջանը:

1840-ից մինչև 1844 թվականն ընդգրկող առաջին գիծը ներկայացնում է Ֆիլադելֆիական աղվենտիստների հաղթանակը, իսկ 1844-ից մինչև 1863 թվականն ընդգրկող մյուս գիծը ներկայացնում է Լաոդիկեական աղվենտիստների ձախողումը: Երկու դասերն էլ ներկայացված են Դանիելի տասներորդ գլխում, որովհետև Դանիելը, ներկայացնելով հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակի հաղթական իմաստուն կույսերին, տեսիլքը տեսավ, բայց նրանք, ովքեր նրա հետ էին, փախան տեսիլքից:

Եվ առաջին ամսվա քսանչորսերորդ օրը, երբ ես մեծ գետի՝ Հիդդեկելի ափին էի, բարձրացրի իմ աչքերը և տեսա, և ահա՝ մի մարդ՝ բեհեզե հանդերձով զգեստավորված, որի մեջքը գոտևորված էր Ուփազի զտագույն ոսկով: Նրա մարմինը ևս ոսկեքարի պես էր, և նրա դեմքը՝ ինչպես կայծակի երևույթը, և նրա աչքերը՝ ինչպես կրակի ճրագներ, և նրա բազուկներն ու նրա ոտքերը՝ ինչպես՝ ոդորկ պղնձի փայլը, և նրա խոսքերի ձայնը՝ ինչպես բազմության ձայնը: Եվ ես՝ Դանիելս միայն, տեսիլքը տեսա, որովհետև այն մարդիկ, որ ինձ հետ էին, տեսիլքը չտեսան, սակայն մեծ սարսուռ ընկավ նրանց վրա, և նրանք փախան՝ թաքնվելու համար: Դանիել 10:4-7:

Դանիել մարգարեի գրքի յոթերորդ գլխում, այն բանից հետո, երբ Դանիելը տեսել էր գիշատիչ գազանների տեսիլքը, Գաբրիելը եկավ՝ բացատրելու տեսիլքը:

Ես՝ Դանիելս, վշտացա իմ հոգով իմ մարմնի մեջ, և իմ գլխի տեսիլքները խռովեցին ինձ: Մոտեցա այնտեղ կանգնածներից մեկին և հարցրի նրանից այս ամենի ճշմարտությունը: Եվ նա ասաց ինձ ու ինձ իմաց տվեց այս բաների մեկնությունը: Դանիել 7:15, 16:

Դանիել գրքի ութերորդ գլխում, այն բանից հետո, երբ Դանիելը տեսավ սրբարանի գազանների տեսիլքը, Գաբրիելը եկավ՝ բացատրելու այդ տեսիլքը:

Եվ եղավ, երբ ես՝ Դանիելս, տեսիլքը տեսա ու դրա նշանակությունն էի փնտրում, ահա, իմ առաջ կանգնեց մարդու կերպարանք ունեցող մեկը: Եվ ես Ուլայի ափերի միջից մարդու ձայն լսեցի, որ կանչեց ու ասաց. Գաբրիել՝, այս մարդուն հասկացրո՛ւ տեսիլքը: Դանիել 8:15, 16.

Դանիելի իններորդ գլխում, այն բանից հետո, երբ Դանիելը հասկացավ Երեմիայի կողմից նշված տարիների թիվը, որը Մովսեսի գրություններում ներկայացված էր թե՛ որպես անեծք և թե՛ որպես Աստծո երդում, Գաբրիելը եկավ՝ տեսիլքը բացատրելու:

Եվ մինչ ես խոսում էի, աղոթում, խոստովանում իմ մեղքն ու իմ ժողովրդի՝ Իսրայելի մեղքը, և իմ աղաչանքը մատուցում Տեր իմ Աստծու առաջ՝ իմ Աստծու սուրբ լեռան համար, այո՛, մինչ ես խոսում էի աղոթքի մեջ, այն մարդը՝ Գաբրիելը, որին ես սկզբում տեսել էի տեսիլքում, արագ սլանալով հասավ ինձ և դիպավ ինձ երեկոյան պատարագի ժամին: Եվ նա ինձ հասկացրեց, խոսեց ինձ հետ և ասաց. «Ո՛վ Դանիել, հիմա ես ելել եմ, որպեսզի քեզ իմաստություն և հասկացողություն տամ»: Դանիել 9:20–22.

Ուստի, Դանիելի գրքից վերցված երեք վկաների հիման վրա, երբ Գաբրիելն ասում է Դանիելին տասներորդ գլխում, թե եկել է Դանիելին հասկացնել, թե ինչ է պատահելու Աստծո ժողովրդին վերջին օրերում, Գաբրիելը մեկնաբանում է իզական «marah»-ը՝ պատճառական տեսիլքը, որ Դանիելը տեսավ, և որից մյուս խումբը փախավ:

Եվ այժմ եկել եմ, որպեսզի քեզ հասկանալի դարձնեմ, թե ինչ պիտի պատահի քո ժողովրդին վերջին օրերում, որովհետև տեսիլքը դեռևս շատ օրերի համար է: Դանիել 10:14:

Դանիելի տեսած տեսիլքը, որը հավատացյալների բաժանում առաջացրեց, Քրիստոսի հայտնության տեսիլքն էր, քսաներեք հարյուր տարիների տեսիլքը, սակայն այն այդ տեսիլքի իզական արտահայտությունն էր: Քրիստոսի հանկարծակի հայտնության՝ որպես Ուխտի Պատգամաբերի, տեսիլքի ըմբռնումն էր, որ Դանիելին (և Դանիելի կողմից ներկայացվածներին) փոխեց Քրիստոսի պատկերին համապատասխան: Այն, ինչը «պատահում է Աստծու ժողովրդին վերջին օրերում», ներկայացված է միլլերիստների պատմությամբ՝ 1840-ից 1844 թվականներին, և նաև միլլերիստների պատմությամբ՝ 1844-ից 1863 թվականներին: Մի խումբ ապստամբությամբ փախչում է տեսիլքից, իսկ մյուս խումբը հավատքով հետևում է Քրիստոսին դեպի Ամենասուրբ Տեղը, որպեսզի Նրա հետ նստեցվի երկնային վայրերում:

Սակայն երբ Գաբրիելը մեկնաբանում է այն տեսիլքը, ուր Աստծո վերջին օրերի ժողովուրդը փոխվում է Քրիստոսի պատկերին, նա ներկայացնում է աշխարհի արտաքին պատմությունը: Քրիստոսի վերաբերյալ Դանիելի տեսիլքը Գաբրիելի կողմից մեկնաբանվեց որպես հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակի արտաքին պատմություն: Երբ Գաբրիելի մեկնաբանության մեջ հասնում են 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի պատմությանը, այն պատմությունը, որ շեշտադրվում է որպես տասնվեցերորդ համարի կիրակնօրյա օրենքին նախորդող, ճանաչվում է միայն այն ըմբռնման բանալիով, որ տասներորդ համարում ներկայացված է որպես «ամրոց»: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին յուրաքանչյուր տեսիլքի ազդեցությունը սկսեց բացվել՝ ինչպես անիվներ անիվների մեջ:

Եվ Տիրոջ խոսքը եկավ ինձ՝ ասելով. «Մարդո՛ւ որդի, ի՞նչ է այն առակը, որ դուք ունեք Իսրայելի երկրում՝ ասելով. “Օրերը երկարում են, և ամեն տեսիլք ապարդյուն է լինում”: Ուստի ասա՛՛ նրանց. “Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ես կդադարեցնեմ այս առակը, և այլևս այն Իսրայելում առակով չեն ասի”: այլ ասա՛՛ նրանց. “Օրերը մոտ են, և ամեն տեսիլքի կատարումը”: Որովհետև այլևս Իսրայելի տան մեջ չի լինելու ոչ մի ունայն տեսիլք և ոչ էլ շողոքորթ գուշակություն: Որովհետև ես եմ Տերը.

ես կխոսեմ, և այն խոսքը, որ ես կասեմ, պիտի կատարվի. այն այլևս չի ուշանա, որովհետև ձեր օրերում, ո՛վ ապստամբ տուն, ես կասեմ խոսքը և այն կկատարեմ, ասում է Տեր Աստվածը»: Եվ դարձյալ Տիրոջ խոսքը եկավ ինձ՝ ասելով. «Մարդո՛ւ որդի, ահա Իսրայելի տնից ասում են. “Այն տեսիլքը, որ նա տեսնում է, շատ օրերի համար է, և նա մարգարեանում է հեռավոր ժամանակների մասին”: Ուստի ասա նրանց. “Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. իմ խոսքերից ոչ մեկը այլևս չի ուշանա, այլ այն խոսքը, որ ես ասել եմ, պիտի կատարվի”, ասում է Տեր Աստվածը»: Եզեկիել 12:21–28:

Այդ պատմության մեջ, բոլոր այն մարգարեական անիվներից, որոնք պատվում են միմյանց ներսում, կա մի անիվ, որի մասին Ներշնչանքը հայտնել է վերջին օրերի մարգարեության ուսումնասիրողներին, որ հենց այդ անիվով պիտի վճռվի նրանց հավիտենական ճակատագիրը: Տող առ տող, այդ անիվը նաև պետք է լինի այն տեսիլքը, որ Դանիելը տեսավ և որը նրան փոխեց Քրիստոսի պատկերին, որովհետև դա այն տեսիլքն է, որ ցույց է տալիս, թե ինչ է պատահում Աստծո ժողովրդին վերջին օրերում:

«Տերը ինձ հստակորեն ցույց է տվել, որ գազանի պատկերը պիտի կազմավորվի նախքան շնորհքի ժամանակի փակվելը, որովհետև այն պիտի լինի Աստծո ժողովրդի համար մեծ փորձությունը, որով պիտի վճռվի նրանց հավիտենական ճակատագիրը: Ձեր դիրքորոշումն այնպիսի անհամապատասխանությունների խառնաշփոթ է, որ քչերը միայն պիտի խաբվեն:»

«Հայտնություն 13-ում այս թեման հստակորեն ներկայացված է. [Հայտնություն 13:11–17, մեջբերված]:»

«Սա այն փորձությունն է, որ Աստծո ժողովուրդը պետք է ունենա նախքան կնիքվելը: Բոլոր նրանք, ովքեր Աստծուն իրենց հավատարմությունն ապացուցեցին՝ պահելով Նրա օրենքը և հրաժարվելով ընդունել կեղծ շաբաթը, կկանգնեն Տեր Աստված Եհովայի դրոշի ներքո և կընդունեն կենդանի Աստծո կնիքը: Նրանք, ովքեր զիջում են երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունը և ընդունում կիրակնօրյա շաբաթը, կստանան գազանի նշանը»: Manuscript Releases, volume 15, 15.

Փորձությունը, որը բնութագրվում է որպես գազանի պատկերի փորձություն, երկակի է: Դա այն փորձությունն է, որը պահանջում է, որ մարգարեության ուսումնասիրող ճանաչի գազանի պատկերի ձևավորումը, այսինքն՝ Միացյալ Նահանգներում եկեղեցու և պետության միավորումը՝ կիրակնօրյա օրենքից առաջ: Դա նաև այն փորձությունն է, որը Դանիելով ներկայացվածների կամ նրանց, ովքեր փախան, ներսում առաջ է բերում կա՛մ գազանի պատկերը, կա՛մ Քրիստոսի պատկերը: Բաժանումը հիմնված է այն բանի վրա, թե արդյոք այդ կույսերը «տեսնում են այս մեծ տեսիլքը», ինչպես Դանիելը տեսավ, թե՞ փախչում են տեսիլքից: Մեծ տեսիլքը տեսնելու բանալին ներկայացված է «ամրոց» բառով:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Հզոր հրեշտակը, որ խրատում էր Հովհաննեսին, ոչ այլ ոք էր, քան Հիսուս Քրիստոսը: Իր աջ ոտքը ծովի վրա, և ձախը՝ ցամաքի վրա դնելը ցույց է տալիս այն

դերը, որ Նա կատարում է Սատանայի հետ մեծ պայքարի եզրափակիչ տեսարաններում: Այս դիրքը վկայում է ամբողջ երկրի վրա Նրա գերագույն զորության և իշխանության մասին: Վեճը դարից դար ավելի էր սաստկացել և դարձել առավել վճռական, և այդպես էլ պիտի շարունակվի մինչև եզրափակիչ տեսարանները, երբ խավարի զորությունների վարպետորեն գործելը կհասնի իր գագաթնակետին: Սատանան, միավորված չար մարդկանց հետ, պիտի մոլորեցնի ամբողջ աշխարհը և այն եկեղեցիներին, որոնք չեն ընդունում ճշմարտության սերը: Բայց հզոր հրեշտակը պահանջում է ուշադրություն: Նա բարձրաձայն աղաղակում է: Նա պետք է Իր ձայնի զորությունն ու իշխանությունը ցույց տա նրանց, ովքեր միացել են Սատանային՝ ճշմարտությանը հակառակվելու համար»:

«Այն բանից հետո, երբ այս յոթ որոտները հնչեցրին իրենց ձայները, Հովհաննեսին տրվում է նույն պատվերը, ինչ Դանիելին՝ փոքրիկ գրքի վերաբերյալ. «Կնիքի՛ր այն, ինչ յոթ որոտները ասացին»: Դրանք վերաբերում են ապագա իրադարձություններին, որոնք իրենց կարգով պիտի հայտնվեն: Դանիելը պիտի կանգնի իր բաժնի մեջ օրերի վախճանին: Հովհաննեսը տեսնում է փոքրիկ գիրքը՝ բացված: Ապա Դանիելի մարգարեությունները իրենց պատշաճ տեղն ունեն առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամներում, որոնք պետք է տրվեն աշխարհին: Փոքրիկ գրքի բացվելը ժամանակի վերաբերյալ պատգամն էր»:

«Դանիելի և Հայտնության գրքերը մեկ են: Մեկը մարգարեություն է, մյուսը՝ հայտնություն. մեկը՝ կնքված գիրք, մյուսը՝ բացված գիրք: Հովհաննեսը լսեց այն խորհուրդները, որ որոտներն արտասանեցին, բայց նրան պատվիրվեց չգրել դրանք»:

«Յովհաննեսին տրուած այն յատուկ լոյսը, որ արտայայտուեցաւ եօթը որոտների մէջ, առաջին եւ երկրորդ հրեշտակների պատգամների ներքոյ տեղի ունենալիք դէպքերի նկարագրութիւնն էր»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.